

for sig er det Forstandige, Hensigtsmæssige og Rigtige, og naar den ærede Minister vil indrømme mig, at det er forstandigt at medtage disse Kapitaler, forekommer det mig, at han ogsaa maa være villig til at gaa ind paa et saadant Forslag, om det maatte fremkomme. Som den høitærede Justitsminister sagde, kjender jeg meget godt det Standpunkt, hvorpaa den ærede Justitsminister har stillet sig ved ikke at gaa et Skridt videre, end Grundloven strengt byder, men den ærede Minister kan jo ogsaa efter de andre Forslag, her ere fremkomne, se, at det er et Standpunkt, som Thinget i sin Helhed — i alt Fald Flertallet af Udvalgets Medlemmer og maasse endogsaa hele Udvalget, — ingenlunde ubetinget deler, og det forekommer mig, som sagt, at det er et Standpunkt, der ogsaa i og for sig er fuldstændig uholdbart. Derfor kan jeg for mit Vedkommende paa ingen Maade følge den ærede Minister i at tage Stæde paa dette Standpunkt.

Justitsministeren: Jeg maa blot tilføje mig at sige over for det ærede Medlem, at en lang Erfaring har lært mig, at, fordi jeg anser Noget for forstandigt og rigtigt, derfor er jeg ingenlunde sikker paa, at alle Andre gjøre det Samme, og det gjælder sandelig i høit Grad med Hensyn til Reformer i Lovgivningen. Dersom man ikke holder Reformerne indenfor rimelige Grændser, bortfalder efter min Erfaring enhver Udsigt til at kunne gennemføre dem. Jeg siger ingenlunde, at det altid lykkes at gennemføre dem, fordi man holder dem indenfor rimelige Grændser; men det er klart, at jo flere Spørgsmaal man tager med, desto snarere fremfalder man nye Vanskeligheder. Jeg er overbevist om, at den, der vilde medtage Afgangen til at løse Fideikommisskapitaler, nok skulde mærke, at der vilde opstaa ikke faa Spørgsmaal, og at det ikke er gjort med et Pennestrog, det er min Overbevisning. — Hvad angaar det ærede Medlem her overfor mig (Zahle), som nu erkjender, at det dog nærmest maatte være Fundatorerne, man maatte gaa i Rette med, da tror jeg, at den nuværende Slægt maa have den Selvbegrænsning, at den ikke ubetinget dædler den

Slægt, som levede for 100 Aar siden, fordi denne har opstillet nogle Bestemmelser, som den nuværende Slægt ikke vilde opstille, ligesom ogsaa vi gjøre Fordring paa ikke ubetinget at bedømmes efter den Maalestok, som kan blive den rette i Aaret 1972. Det var jo en fri Beslutning af dem, der i sin Tid oprettede slige Fundatser, det var jo af egen fri Villie, om de vilde testere til dette eller hiint offentlige Brug, og det er ikke sjældent hændet, at de have søgt at forstandse sig bag visse Bestemmelser, som nu kunne volde Vanskelighed, men som man dog ikke uden Videre kan slaa en Streg over. Hvad nærværende Lovforslag angaar, maa det erindres, at det er et herrettigende Lovforslag og ikke et tvingende Lovforslag, og derfor kan det være, at der i en enkelt Fundats som i den, hvortil der i en tidligere Forhandling har været sigtet, kan være indeholdt saadanne Bestemmelser, at dersom de ikke paa en eller anden mindelig Maade bringes ud af Verden, kan det være meget vanskeligt for den paagjældende Bestyrelse at bruge den Ret, som den ellers ønskede at bruge. Det er et saa særligt Forhold, at det neppe er heldigt at komme videre ind derpaa ved nærværende Sag.

Frederiksen: For at undgaa Misforstaaelse kan jeg overfor den sidste Bemærkning af den ærede Minister ikke Andet end fremhæve, at hvad jeg har talt om, ikke er Pengekapitaler, Fideikommisskapitaler i Almindelighed, hvor det er fuldstændig klart, at Sagen vilde møde betydelige Vanskeligheder, men Kapitaler, der ere knyttede til de ved saadanne Baand belagte Eiendomme, hvor jeg omvendt ikke kan Andet end finde, at man derved endogsaa vilde undgaa ikke faa Vanskeligheder. Saavidt jeg forstod den ærede Minister, er han denne Gang ikke aldeles utilbøielig til at medtage saadanne Kapitaler, saa at der maasse kan være Haab om, at den ærede Minister, naar vi stillede et saadant Forslag, kunde gaa ind derpaa.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 1 af Berg, C.